

че монахътъ, който винаги стои тамъ, ще пусне великия войвода.

Църквата „Свети Димитъръ“ бѣше почти праздна. Само единъ протопопъ отъ Карвунската хорà свеждаше чело въ дълбоки поклони предъ иконата на Чудотвореца. Бѣше тихо и здрачно. Радулъ и другарьтъ му запалиха свѣщъ предъ Спасителя и Света Богородица. Застанаха за мигъ въ смирено и дълбоко мълчание предъ гробоветѣ на Асена и Петра.

— А тука отъ дѣсно е гроба на царь Иваница... — пошъпна монахътъ. И тръгна напредъ.

Радулъ изтръпна. Почувствуваха, че цѣлъ побледнѣва. Той тъкмо за това бѣ дошелъ. Застана като насънь предъ мраморната плоча, обградена съ желѣзна верига, която не позволяваще да се приближи нѣкой по-близо. Кандилото припламваше съ кървави отблѣсъци надъ бѣлия мраморъ, на който пишеше съ черни букви:

Тукъ почива
КАЛОЯНЪ
царь на всички българи и власи
умрѣлъ на 8 октомврий 1207
при Солунъ

Спомени изникнаха отъ всички страни, призраци се затълпиха наоколо, отдавна забравени лица и гласове го обградиха съ тъмния лъхъ на невъзвратимото... Той затвори очи. И отново го видѣ, тамъ край бранното поле на Адриановградъ:

„Где е статоръ Радулъ? Повикайте го... Да, Радулъ. Войскарьтъ отъ стотнята на катепанъ Рекирадъ. Отъ четвъртъкъ той е вече страторъ...“

И той го бѣ потупалъ ласкаво по рамото.

А много по-рано, заблудениятъ въ гората боляринъ, който обхождаше най-далечнитѣ краища на царството:

„Сега, понеже дъждътъ спрѣ, нека по-голѣмото ти момче ми покаже пѣтя. Сбогомъ, стопанке.“

Пакъ той. И тогава, въ последния мигъ, на смъртното